



Ужо ў 45-ы раз увесь хрысціянскі свет будзе маліцца за адзінства хрысціян. Малітвы будуць адбывацца на працягу ўсяго тыдня. Яны распачаліся 18 студзеня і скончацца 25 студзеня на свята Навяртання св. апостала Паўла. Айцы II Ватыканскага Сабору ў спецыяльным дакуменце пра экуменізм настойвалі на супольнай малітве, згадваючы тое, што “гэты святы план паяднання ўсіх хрысціян у еднасці аднаго і адзінага Касцёла Хрыста сягае па-за людскія сілы і здольнасці” (*Unitatis redintegratio*, 24).

□□ У межах Тыдня па ўсім свеце адбываецца шэраг канферэнцый, сустрэч і набажэнстваў, арганізаваных Экуменічнай Радай, Канферэнцыяй Біскупаў і іншымі органамі Касцёлаў розных краін.

□□ Падчас гэтых сямі дзён хрысціяне ў кожнай святыні, таксама і ў нашай дыяцэзіі, моляцца аб адзінстве. А галоўнае набажэнства будзе адпраўлена ў гродзенскай катэдры 24 студзеня ў 18.30. Усе прысутныя прымуць удзел у набажэнстве Божага слова, а таксама ў набажэнстве святла. Дэвізам Тыдня малітвы за адзінства хрысціян з’яўляюцца словы: “Перамененыя праз перамогу Езуса Хрыста”, узятыя з I Ліста св. Паўла да Карынцян (1 Кар 15, 51-58).

□□ Гэта будзе ўжо другая ўрачыстая малітоўная сустрэча ў нашай катэдры. Першая такая сустрэча пад дэвізам “І вы – сведкі гэтага” (Лк 24, 48) адбылася ў 2010 годзе. У літургіі Божага слова, якую ўзначальваў кс. бп Аляксандр Кашкевіч, прынялі ўдзел таксама прадстаўнікі праваслаўнай, лютэранскай і грэка-каталіцкай Цэркваў. Шчыра запрашаем усіх вернікаў на малітву, а ў сваіх штодзённых малітвах памятаем пра адзінства хрысціян.

†

Адным з найбольш значных рэзультатаў, якія вынікаюць з вучэння II Ватыканскага Сабору, з’яўляецца факт, што яго мысленне і маўленне былі адзначаны экуменічным вымярэннем. З таго часу экуменізм глыбока ўвайшоў у жыццё Касцёла і з’яўляецца цяпер абавязковым элементам яго сутнасці і дзейнасці. Дзякуючы экуменічнай адкрытасці II Ватыканскага Сабору, стала магчымым сапраўднае збліжэнне паміж Рыма-каталіцкім Касцёлам і хрысціянамі, якія належаць да іншых Касцёлаў ці хрысціянскіх супольнасцей. Адносна Магістэрыя Касцёла адбыўся пераломны момант: экуменізм, які раней адмаўлялі, сёння ўспрымаецца як інструмент Святога Духа, а жаданне і пошук адзінства з’яўляюцца ласкай, дарам ад Бога. Таму хрысціянства не можа быць абываковым да справы адзінства, ігнаруючы экуменічную праблематыку, бо інакш яно было б няпоўным, скалечаным і хворым хрысціянствам. Хрысціяне ўсё выразней разумеюць скандал, якім з’яўляецца падзел хрысціянства, і тое, што драма разладу, якая існуе паміж вучнямі Хрыста, супярэчыць Яго малітве і волі.

У першай прысвечанай экуменізму энцыкліцы “*Ut unum sint*” (“Каб былі адзіным”),

чытаем: “Бог прагне адзінства ўсяго рассяянага чалавечага роду. Таму Бог паслаў свайго Сына, каб, паміраючы за нас і ўваскрасаючы, Ён адарыў нас сваім Духам любові. Напярэдадні крыжовай ахвяры Езус сам маліўся да Айца за сваіх вучняў і за ўсіх, хто ў Яго верыць, каб яны былі адзіным, як адзіная жывая супольнасць. Адсюль вынікае не толькі абавязак імкнення да адзінства, але таксама і адказнасць перад Богам і Яго задумай, якая ляжыць на тых, хто праз хрост становіцца Целам Хрыста – Целам, у якім павінны поўнасьцю рэалізавацца паяднанне і адзінства” (№6). Экуменізм з’яўляецца настойлівым пошукам відавочнай еднасці хрысціянства, таму гэтае імкненне павінна пранікаць Касцёл ва ўсёй яго рэчаіснасці, на ўзроўні як паўсюднага, так і мясцовага Касцёла.

Разважаючы на тэму экуменізму, трэба звярнуць увагу на тое, што толькі Касцёл, які ўсведамляе сваю тоеснасць, адчувае адказнасць за даручаную яму праўду і які моцна паяднаны сакраментальнай сувяззю, можа распачаць дыялог з іншымі хрысціянскімі супольнасцямі. Асновай такога дыялогу павінна быць ісціна, адкрытая ў Божым Аб’яўленні. Ідучы шляхам паяднання, не атрымаецца ісці напярэці або паскарацца коштам праўды. Час паяднання павінен наспяваць, а нам трэба клапаціцца і прыкладаць намаганні для таго, каб гэты час надыйшоў. Адзінства неабходна пастаянна будаваць, размаўляючы паміж сабой і ўзмацняючы давер. На гэтым шляху мы зможам разумець, шанаваць і прымаць адрозненне іншага чалавека, іншага веравызнання.

Каб як мага лепш адказаць на гэтае пакліканне, неабходна выконваць наступныя ўмовы: 1) сталае аднаўленне Касцёла ва ўсё большай вернасці яго пакліканню. Такое аднаўленне з’яўляецца сілай руху да адзінства; 2) навяртанне сэрца. Навяртанне нараджаецца з жадання адзінства. Як таксама з гэтага жадання нараджаецца ўнутраная змена, якая палягае на глыбейшай вернасці Евангеллю. Чым больш мы будзем паяднаны з Езусам, тым бліжэй мы будзем адзін да аднаго; 3) супольная малітва, з якой нараджаецца пастанова навяртання сэрца. Заклік “навяртайся” азначае: змяняйце мысленне, глядзіце на сваё жыццё інакш, глыбей, з большай чуллівасцю да патрэб іншага чалавека; 4) узаемае братэрскае пазнанне. Навяртанне сэрца ў рытме любові. Любоў стварае адзінства асоб і супольнасцей. Прымаючы Любоў і жывучы паводле Яе, мы звяртаемся да Бога як да найбольш дасканалай крыніцы адзінства, якая з’яўляецца адзінствам Айца, Сына і Святога Духа, каб з гэтай крыніцы чэрпаць моц стварэння еднасці паміж людзьмі, каб цягнуцца адкрываць яе паміж раздзеленымі братамі і сёстрамі; 5) экуменічная фармацыя вернікаў, а асабліва святароў. Трэба пазнаваць дух братоў і сясцёр іншых веравызнанняў. Нельга абмяжоўвацца толькі аналізам іх дактрыны. Гаворка ідзе пра поўнае разуменне дакладнай цэласнай рэчаіснасці іншага Касцёла; 6) дыялог паміж тэалагамі і сустрэчы паміж хрысціянамі розных Касцёлаў і супольнасцей. Паяднанне паміж Касцёламі можа наступіць толькі тады, калі яны наблізяцца адзін да аднаго з дактрынальнага пункта гледжання, адкрываючы супольную вернасць адной і той жа веры, перададзенай нам Апосталамі, адкінуўшы на другі план пытанне канкрэтных дактрынальных ці тэалагічных фармулёвак; 7) супрацоўніцтва паміж хрысціянамі ў розных галінах службы людзям. Супольная дзейнасць хрысціян датычыцца як інтэнсіўных акцый на карысць супакою ў свеце, так і ратавання годнасці чалавечай асобы і выкарыстання Евангелля ў грамадскіх пытаннях (пар.: КKK 821).

Перамененыя праз перамогу Езуса Хрыста

Аўтар: кс. Уладзімір Гуляй
21.01.2012 01:00



Матэрыя: "Матэрыя" - гэта тэрмін, які выкарыстоўваецца ў фізіцы і філосафіі для азначэння таго, што мае масу і займае месца ў прасторы. У фізіцы матэрыя з'яўляецца тым, з чаго складаюцца ўсе аб'екты ўніверсала. У філосафіі матэрыя з'яўляецца тым, што мае асяродкі і з'яўляецца падлежальнасцю дзеянням прыродных законаў.